

כל גנות פרק תשיעי עירובין

מסורה השם

[וסס איתא רב סווא]

גג וחצר ואכסדרה ומרפסת כולן רשות אחת הן. לרב דלוקי מאני בביבד משתתפין (עיל דף פד-*) לזוהם הדריס במרפסת אחי הכא שפיר דקשעירבו בני מרפסת לעגמן ובני חצר לעגמן דשכיחי מאני דבתיס בחצר ומאני דעליות במרפסת כההכלע גבוה י' הוי למרפסת שסלע על להן ולבני חצר דאזר להשתמש על הסלע אפילו כלים ששבתו בחצר אטו כלים ששבתו בבית ופחות מכאן אכסרין לנתיסם וכשלא עירבו דלא שכיחי מאני דבתיס דעליות סס הוי מרפסת וחצר רשות אחת ואין אכסרין זה על זה אבל לשמואל דקרי מרפסת לבני עליות ומיירי כההכלע כגד חלונות ומשתמשין סס בני עליות דרך חלונות כשלא עירבו ותימה היאך משתמשין בפחות מי' בני עליות על הסלע כלים ששבתו בעליות דרך חלונותיהן והלא אין חצר ומרפסת רשות אחת אלא לכלים ששבתו בשוכן ולא לכלים ששבתו בשוכן הבית ועליות וי"ל דלשמואל דוקא ארישא קאי דמיירי בגבוה עשרה הוא דמפליג לעיל אליבא דשמואל אבל סיפא דקתני פחות מיכן לחצר דהוי דוקא לחצר לשמואל מיירי ודאי בין עירבו בני עליות לעגמן ובני חצר לעגמן בין לא עירבו ובין הכי ובין הכי בני חצר מותרין ובני עליות אכסרין לשלשל מחלונותיהם: **ובכרים** ששבתו בחצר מותר לטלטל בחצר. פי' בכל חלונות דאי בחצות חצר ותו לא אפילו שבתו בבית גמי ומיירי לרב כשלא עירבו חלונות עם הבתים וקשיא דא"כ היכי מייתי סיעתא כסמוך לרב דאמר מצוה שלא נשתתפו בו אין מטלטלין בו אלא בד' הא רב גופיה לא חצר אלא כשעירבו בתים עם החלונות אבל כשלא עירבו לא חצר כדמוכח בפרק אס' לא הביא (שם) דף קנ"ג: והאדרבה קשיא מינה לרב דבכה"ג לא חצר רב ועוד דרב פסק כר"ס והכא קאמר דר"ס מתייר וי"ל דמיירי דכמו שעירבו לרב אליבא

דר"ס אין מטלטלין בו אלא בד' וטעמא כדמפרש סס רש"י משום דקשעירבו אסור לטלטל מחצר למצוי אפילו כלים ששבתו בחצות אטו כלים ששבתו בבית ואין מצויי כלים ששבתו בחצות אטו כלים ששבתו בבית ופחות מכאן אכסרין לנתיסם וכשלא עירבו דלא שכיחי מאני דבתיס דעליות סס הוי מרפסת וחצר רשות אחת ואין אכסרין זה על זה אבל לשמואל דקרי מרפסת לבני עליות ומיירי כההכלע כגד חלונות ומשתמשין סס בני עליות דרך חלונות כשלא עירבו ותימה היאך משתמשין בפחות מי' בני עליות על הסלע כלים ששבתו בעליות דרך חלונותיהן והלא אין חצר ומרפסת רשות אחת אלא לכלים ששבתו בשוכן ולא לכלים ששבתו בשוכן הבית ועליות וי"ל דלשמואל דוקא ארישא קאי דמיירי בגבוה עשרה הוא דמפליג לעיל אליבא דשמואל אבל סיפא דקתני פחות מיכן לחצר דהוי דוקא לחצר לשמואל מיירי ודאי בין עירבו בני עליות לעגמן ובני חצר לעגמן בין לא עירבו ובין הכי ובין הכי בני חצר מותרין ובני עליות אכסרין לשלשל מחלונותיהם: **ובכרים** ששבתו בחצר מותר לטלטל בחצר. פי' בכל חלונות דאי בחצות חצר ותו לא אפילו שבתו בבית גמי ומיירי לרב כשלא עירבו חלונות עם הבתים וקשיא דא"כ היכי מייתי סיעתא כסמוך לרב דאמר מצוה שלא נשתתפו בו אין מטלטלין בו אלא בד' הא רב גופיה לא חצר אלא כשעירבו בתים עם החלונות אבל כשלא עירבו לא חצר כדמוכח בפרק אס' לא הביא (שם) דף קנ"ג: והאדרבה קשיא מינה לרב דבכה"ג לא חצר רב ועוד דרב פסק כר"ס והכא קאמר דר"ס מתייר וי"ל דמיירי דכמו שעירבו לרב אליבא

רבינו חננאל

הבית השם אנשי חצר ואנשי מרפסת ששבתו גלא עירבו כל שנתה י"ס למרפסת פחות מיכן לחצר בד"א כותב שו"י של רבים ועירבו אלו לעגמן ואלו לעצמן או שהיו של חדרין שאין צריכין לערב אבל אם היו של רבים ששבתו ולא עירבו [גג] וחצר ואכסדרה ומרפסת רשות אחת. סעמא דלא עירבו הוא דרך רשות אחת אבל עירבו לא. קשיא לשמואל ולי' יוחנן ופוקינן הא ברייתא [רבנן] היא כי קאמרי' בין עירבו בין לא עירבו ל"י שמעון קאמרינן. ואכסרין דוקא נמי מרפסת קתני סבוי (מבוי) וקרקף [בהדירוט ש"ס] רבנן היא ולא לר"ש דהא שמעון ליה לר"ש סבוי וקרקף כגון וכמרפסת חשיב ברבעינן לסיטולקסן. ה"ל [משמש] חצרות פתוחות זו לזו ופתוחות למבוי אסור להכניס ולהוציא מחצר למבוי. *אשוינן משנה יתירא אצטריכא ליה מרוב דחיסא כי פליג ר' שמעון לרבנן בשלא עירבו אבל בשעירבו מודה ליה דאסור ק"ל בשנה יתירא דאשוי' בשעירבו פליג דליירו אל רבינא לרב אשי

ת"ש אנשי חצר ואנשי מרפסת ששבתו ולא עירבו כל שנתה י"ס מרפסת למרפסת, פחות מכאן לחצר בד"א שהיו אלו של רבים ואלו של רבים ועירבו אלו לעצמן ואלו לעצמן או שר יחידים שאין צריכין לערב, אבל היו של רבים ושבתו ולא עירבו - גג וחצר ואכסדרה ומרפסת כולן רשות אחת הן מעמא דלא עירבו דא עירבו לא, הא מני רבנן היא דקא' נמי דלא קתני קרפף ומבוי ש"מ. **ק"ש** חמיש חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות למבוי ושבתו כולם ולא עירבו אסור להכניס ולהוציא מחצר למבוי ומן המבוי לחצר, וכלים ששבתו בחצר מותר למלטלין בחצר, ובמבוי אסור, ור"ש מתייר שהיה ר' שמעון אומר כל זמן שהן של רבים ושבתו ולא עירבו גג וחצר ואכסדרה ומרפסת וקרפף ומבוי כולן רשות אחת הן מעמא דלא עירבו דא עירבו לא מאי לא עירבו לא עירבו חצירות בהדי חצר והא חצר ובתים עירבו והא "לא עירבו" קתני? מאי לא עירבו לא נשתתפו ואנשי ר"ש לדבריהם דרבנן קאמר להן: לדידך לא שנא עירבו ולא שנא לא עירבו אלא לדידך. אודו לי מידת דהיבא דלא עירבו רשות אחת היא ואמר ליה רבנן לא שתי רשויות הן. אמר מר "ובמבוי אסור" לימא מסייע ליה לרבי וירא אמר רב *דאמר רבי וירא אמר רב "מבוי שלא נשתתפו בו אין מטלטלין אלא בד' א"א א"א א"א א"א א"א

היינו רישא: משנה יתירא איצטריכא ליה: מדרו דחימא כי פליגי רבנן עליה דרבי שמעון הני מילי היבא דעירבו אבל היבא דלא עירבו מדרו ליה קמ"ל. אמר ליה רבינא לרב אשי

לא גזר: דלא קתני. גג וחצר ואכסדרה ומרפסת וקרפף ומבוי דאי ר"ס כוליה חדא רשותא ניגיה: אסור להוציא מן החצר למבוי. כרבנן דאכרי במבוי כקרפף: **במבוי אסור**. ולקמן מפרש קס"ד השתא דאפילו כלים ששבתו בחצות אסור לטלטלין ביה דכרמלית משוי ליה כל זמן שלא נשתתפו בו: ור"ס מתייר. אף להוציא כלי חצר למבוי: כל זמן שסן של רבים. קס"ד דה"ק הואיל ובכולן יש דירורין הרבה ושבתו ולא עירבו לעגמן כיון דהשתא לא שכיחי כלי הבתים בחצירות כולן מותרים זה עם זה: **לא עירבו חלונות בהדי**. וכל חצר עירבה לעגמה והאי' כל זמן שהן של רבים דאמר לאו טעמא להיתירא הוא אלא רבותא הוא ואלע"ג ללא עירבו חלונות בהדי' וכל חצר עירבה לעגמה, וכל חצר אית בה דירורין טובא ומפקי מאני דבתיס לתר' ואיכא למיגזר דליירי דחוש' דירורין לא מיוהדר' שפיר ומפקי מאני דבתיס לחצר האחרת' אפי' לא גזר: **והא לא עירבו**. לגמרי משמע: **מאי לא עירבו** דמשמע לגמרי, אשיתוף למבוי קאי, ובצירוב דחלונות לא איירי מודי דלא איכפת ליה בהו בין עירבה כל אחת לעגמה בין לא עירבו קאמר דמותרים במבוי בלא שיתוף: **ואמרי ליה רבנן לא**. בגג וחצר ואכסדרה ומרפסת מותרין לך אבל בקרפף ובמבוי לא: הא דר' וירא בפי' ר"א דמיליה (ק"ל): **אימא ולמבוי אסור**. להוציא כלי החצר: **סייעו רישא**. הא תנא עירבו: לא חסור להכניס ולהוציא מן החצר למבוי: **מסו דחימא**. הא דתנא רישא 'אסור' בעירבו לעגמן קאכרי רבנן ומשום כלי בתים והאי דקתני' לא עירבו: לא נשתתפו הוא: **אבל לא עירבו לעגמן אימא מודו**. אשמעין משנה יתירא דעל כרחק חדר לעירבו וחדא ללא עירבו ואפילו הכי אסור ומי

(* מדר רבנו אילו נראה דנ"א אחרת היה לו בסוגיא וגרס משנה יתירא לר"ס אשעירבו. וז"ל:

הס"ד והא"כ מתייר קמ"ל כפי' רש"י

לעיל ט:

שבת קל:

לא גזר: דלא קתני. גג וחצר ואכסדרה ומרפסת וקרפף ומבוי דאי ר"ס כוליה חדא רשותא ניגיה: אסור להוציא מן החצר למבוי. כרבנן דאכרי במבוי כקרפף: **במבוי אסור**. ולקמן מפרש קס"ד השתא דאפילו כלים ששבתו בחצות אסור לטלטלין ביה דכרמלית משוי ליה כל זמן שלא נשתתפו בו: ור"ס מתייר. אף להוציא כלי חצר למבוי: כל זמן שסן של רבים. קס"ד דה"ק הואיל ובכולן יש דירורין הרבה ושבתו ולא עירבו לעגמן כיון דהשתא לא שכיחי כלי הבתים בחצירות כולן מותרים זה עם זה: **לא עירבו חלונות בהדי**. וכל חצר עירבה לעגמה והאי' כל זמן שהן של רבים דאמר לאו טעמא להיתירא הוא אלא רבותא הוא ואלע"ג ללא עירבו חלונות בהדי' וכל חצר עירבה לעגמה, וכל חצר אית בה דירורין טובא ומפקי מאני דבתיס לתר' ואיכא למיגזר דליירי דחוש' דירורין לא מיוהדר' שפיר ומפקי מאני דבתיס לחצר האחרת' אפי' לא גזר: **והא לא עירבו**. לגמרי משמע: **מאי לא עירבו** דמשמע לגמרי, אשיתוף למבוי קאי, ובצירוב דחלונות לא איירי מודי דלא איכפת ליה בהו בין עירבה כל אחת לעגמה בין לא עירבו קאמר דמותרים במבוי בלא שיתוף: **ואמרי ליה רבנן לא**. בגג וחצר ואכסדרה ומרפסת מותרין לך אבל בקרפף ובמבוי לא: הא דר' וירא בפי' ר"א דמיליה (ק"ל): **אימא ולמבוי אסור**. להוציא כלי החצר: **סייעו רישא**. הא תנא עירבו: לא חסור להכניס ולהוציא מן החצר למבוי: **מסו דחימא**. הא דתנא רישא 'אסור' בעירבו לעגמן קאכרי רבנן ומשום כלי בתים והאי דקתני' לא עירבו: לא נשתתפו הוא: **אבל לא עירבו לעגמן אימא מודו**. אשמעין משנה יתירא דעל כרחק חדר לעירבו וחדא ללא עירבו ואפילו הכי אסור ומי

דר"ס אין מטלטלין בו אלא בד' וטעמא כדמפרש סס רש"י משום דקשעירבו אסור לטלטל מחצר למצוי אפילו כלים ששבתו בחצות אטו כלים ששבתו בבית ואין מצויי כלים ששבתו בחצות אטו כלים ששבתו בבית ופחות מכאן אכסרין לנתיסם וכשלא עירבו דלא שכיחי מאני דבתיס דעליות סס הוי מרפסת וחצר רשות אחת ואין אכסרין זה על זה אבל לשמואל דקרי מרפסת לבני עליות ומיירי כההכלע כגד חלונות ומשתמשין סס בני עליות דרך חלונות כשלא עירבו ותימה היאך משתמשין בפחות מי' בני עליות על הסלע כלים ששבתו בעליות דרך חלונותיהן והלא אין חצר ומרפסת רשות אחת אלא לכלים ששבתו בשוכן ולא לכלים ששבתו בשוכן הבית ועליות וי"ל דלשמואל דוקא ארישא קאי דמיירי בגבוה עשרה הוא דמפליג לעיל אליבא דשמואל אבל סיפא דקתני פחות מיכן לחצר דהוי דוקא לחצר לשמואל מיירי ודאי בין עירבו בני עליות לעגמן ובני חצר לעגמן בין לא עירבו ובין הכי ובין הכי בני חצר מותרין ובני עליות אכסרין לשלשל מחלונותיהם: **ובכרים** ששבתו בחצר מותר לטלטל בחצר. פי' בכל חלונות דאי בחצות חצר ותו לא אפילו שבתו בבית גמי ומיירי לרב כשלא עירבו חלונות עם הבתים וקשיא דא"כ היכי מייתי סיעתא כסמוך לרב דאמר מצוה שלא נשתתפו בו אין מטלטלין בו אלא בד' הא רב גופיה לא חצר אלא כשעירבו בתים עם החלונות אבל כשלא עירבו לא חצר כדמוכח בפרק אס' לא הביא (שם) דף קנ"ג: והאדרבה קשיא מינה לרב דבכה"ג לא חצר רב ועוד דרב פסק כר"ס והכא קאמר דר"ס מתייר וי"ל דמיירי דכמו שעירבו לרב אליבא